

Arrest

nr. 114 310 van 22 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINSCHI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Abrekova Dzhamilia, verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetjseense afkomst te zijn. U werd op 15/05/1983 te Khassav-Yurt geboren en bent getrouwd met Ibragimov Abdul-Khamid (OV 7.684.341).

Omwille van het feit dat u en uw man werden vervolgd door de Russische autoriteiten en in verband werd gebracht met de rebellengroep rond Satirov ontvluchtten jullie op 31/03/2013 Rusland.

Jullie reisden naar België waar jullie op 03/04/2013 aankwamen en dienden er diezelfde dag een asielaanvraag in.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot Ibragimov Abdul-Khamid (CGVS p.3).

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd, mede op basis van uw verklaringen, een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven.

Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de Russische autoriteiten die u ervan beschuldigden tot de groep van de gedode terrorist Saritov te behoren. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst legde u een grote mate van vaagheid en onwetendheid aan de dag betreffende de personen die de directe oorzaak van uw vervolgingsproblemen vormen. Uit uw verklaringen blijkt dat u wordt vervolgd omwille van uw band met Saritov, Kakayev en Kutsayev die op 18/04/2012 door de ordediensten werden doodgeschoten. U stelde dat u hen al enkele jaren kende en dat u zeer goed bevriend was met Kakayev en Kutsayev. U kon echter van geen van hen hun patroniem geven. Voorts was u niet in staat om de namen van hun echtgenotes te geven. De namen van hun kinderen kon u al evenmin geven (CGVS p.5, 10). Dergelijke onwetendheden betreffende de familiale situatie van personen die centraal in uw relaas staan en van wie u stelt dat u met 2 van hen zeer goed bevriend was, is dan ook een negatieve indicatie aangaande de geloofwaardigheid van de door u verklaarde band met de betreffende personen. Daarenboven komen de verklaringen tussen u en uw vrouw aangaande de bezoeken van Saritov, Kakayev en Kutsayev bij jullie thuis niet overeen. U verklaarde dat zij enkele maanden voor hun dood 2 keer op bezoek kwamen bij jullie. U stelde hierbij dat uw vrouw beide malen thuis was. Deze bezoeken volgden kort na elkaar en beide keren kwamen ze 's avonds om te eten. Dit waren de enige keren dat u hen in 2012 nog zag (CGVS p.9, 11). Ook uw vrouw stelde dat ze de betreffende personen had gezien toen ze bij jullie thuis zijn geweest. Ze kon zich echter niet herinneren of ze 1 keer of meerdere keren naar jullie huis waren gekomen. Voorts kon ze zelfs niet bij benadering zeggen wanneer de personen in kwestie het laatst waren gekomen. Ze kon zich ook niet herinneren op welk moment van de dag zij waren gekomen noch wanneer zij toen vertrokken. Het enige concrete wat ze over die bezoeken kon vertellen is dat ze thee hadden gedronken, maar niet waren blijven eten (CGVS vrouw p.4-5). Naast de verregaande vaagheid van harentwege betreffende de bezoeken van Saritov, Kakayev en Kutsayev komt haar verklaring betreffende het feit dat ze niet waren blijven eten niet overeen met hetgene u erover verklaarde, namelijk dat ze beide keren wel waren blijven eten. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt waaruit enige band tussen u en de betreffende personen blijkt. Gezien uw onwetendheid betreffende de familiale situatie van Saritov, Kutsayev en Kakayev, gezien de incoherente verklaringen tussen u en uw vrouw betreffende hun bezoeken bij jullie thuis en gezien het feit dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt dat enige band tussen u en deze personen aantoon, kan u de door u verklaarde band met de betreffende personen niet aannemelijk maken. Gezien uw dichte band met hen de oorzaak van uw vervolgingsproblemen betreft, brengen de bovenstaande vaststellingen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig in het gedrang.

Samenhangend met bovenstaande vaststellingen legde u ook vage en incoherente verklaringen af betreffende de rebellengroep van Saritov en de activiteiten waar zij van werden verdacht. Zo stelde u dat u voor de dood van uw drie vrienden geen weet had van enige illegale praktijken door hen. Na hun dood zou u in de media vernomen hebben dat Saritov gezocht werd als hoofd van een rebellengroep. Van Kakayev en Kutsayev stelde u echter dat ze als onschuldigen werden gedood omdat ze samen met Saritov in de auto zaten op het moment van het vuurgevecht. Ze waren niet gezocht door de autoriteiten (CGVS p.6-7). Deze voorstelling van zaken strookt niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd. Daaruit blijkt dat in de berichtgeving in de media onmiddellijk na het vuurgevecht alle drie werden voorgesteld als rebellen. Behalve Saritov, die als hoofd van een rebellegroep werd voorgesteld, werd over Kutsayev gesproken als een bendelid, en over Kakayev werd bericht in termen van een actieve medeplichtige (landeninformatie 1-3). Het is weinig aannemelijk dat u niet zou weten dat ook uw 2 goede vrienden als leden of betrokkenen van de bende werden gepercipieerd in de officiële berichtgeving. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u amper weet van welke activiteiten de groep

van Saritov werd verdacht. U verklaarde hieromtrent niets te weten, maar stelde vaagweg dat u had gelezen dat ze ambtenaren zouden hebben vermoord (CGVS p.7). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat ze verdacht werden van een brede waaier van criminele en terroristische activiteiten zoals het afpersen van zakenmensen, het beschieten van winkels, het plaatsen van autobommen en aanslagen op politieagenten (landeninformatie 1-3). Gezien u moest bekennen dat u deel van deze groep uitmaakte kan van u meer concrete informatie worden verwacht betreffende de zaken waarvan deze groep werd verdacht. Ook betreffende uw ondervragingen legde u zeer vage verklaringen af. U stelde dat men tijdens de eerste arrestatie enkel vroeg waar de wapens van Saritov zich bevonden zonder dit verder te concretiseren. Behalve die van Saritov werd geen enkele naam genoemd noch werden er u foto's getoond. Tijdens uw tweede arrestatie werden u überhaupt geen vragen gesteld (CGVS p.5-6). Het is echter weinig aannemelijk dat u gedurende de ganse duur van deze vasthoudingen enkel deze algemene vraag voor de voeten geworpen kreeg en dat men niet getracht heeft meer concrete informatie van u los te krijgen met meer gerichte vragen. Een dergelijke vaagheid en onwetendheid betreffende de betrokkenheid van uw 2 vrienden Kakayev en Kutsayev in de groep van Saritov, betreffende de criminele activiteiten waarmee de groep in verband werd gebracht terwijl u moest bekennen hier deel van uit te maken en betreffende de ondervragingen waaraan u door de ordediensten werd onderworpen is niet aannemelijk en is een bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij u werd vastgesteld.

Ten slotte werden er ook meerdere incoherenties vastgesteld in de verklaringen tussen u en uw vrouw betreffende de actualiteit van uw vervolgingsproblemen en de periode waarin u onderdook. Zo verklaarde u dat de autoriteiten na uw vertrek uit Dagestan bij u thuis zijn geweest met de vraag waar u zich bevond. Hierbij zouden ze vernielingen in het huis hebben aangebracht en zou men uw broer hebben geslagen (CGVS p.10-11). Uw vrouw had er geen weet van dat de autoriteiten na jullie vertrek nog bij u thuis waren geweest (CGVS vrouw p.5). Het is echter niet aannemelijk dat uw vrouw van dergelijke belangrijke zaken niet op de hoogte zou zijn. Ook betreffende het feit of u en uw vrouw in de periode tussen uw tweede arrestatie en jullie vertrek uit Dagestan contact met elkaar (tussen 10/02/2013 en 31/03/2013) onderhielden komen jullie verklaringen niet overeen. U stelde dat u in die periode uw vrouw niet had gezien maar dat jullie in die periode wel telefonisch contact hebben gehad (CGVS p.8). Uw vrouw ontkende echter dat jullie in die periode op enige wijze contact met elkaar onderhielden. Zelfs toen haar expliciet gevraagd werd of jullie in die periode telefonisch contact hadden gehad ontkende ze dit. Toen zij met uw verklaring hieromtrent werd geconfronteerd bleef ze dit ontkennen waarmee ze de vastgestelde tegenstrijdigheid bevestigde (CGVS vrouw p.3-4). U verklaarde verder dat u in diezelfde periode bij uw beste vriend Habib onderdook (CGVS p.2-3). Uw vrouw had opmerkelijk genoeg nog nooit van deze naam gehoord en was evenmin in staat om aan te geven bij wie u die lange tijd ondergedoken had geleefd (CGVS vrouw p.6). Het is weinig aannemelijk dat uw vrouw niet zou weten dat u gedurende ruim een maand bij uw beste vriend onderdook en dat zij überhaupt nog nooit van deze persoon had gehoord. Een dergelijke incoherentie en vaagheid tussen jullie beider verklaringen is niet aannemelijk en komt de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook niet ten goede.

Al deze incoherenties, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsrelaas ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en uw vrouw neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op bovenstaande vaststellingen. Verder kan nog het volgende over deze documenten worden opgemerkt.

Betreffende de medische attesten kan worden opgemerkt dat de vermelding dat de vermelding in twee van de vier dat u door FSB-agenten zou zijn geslagen enkel kan gebaseerd zijn op uw verklaringen. Gezien het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen kan dergelijke attestatie dan ook niet staven dat u door de Russische autoriteiten werd vervolgd. Bovendien beschikt het Commissariaat-generaal over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat het in de Russische Federatie relatief gemakkelijk is om tegen betaling documenten te verkrijgen wat de bewijswaarde van documenten dan ook ernstig relativeert indien deze niet worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen.

Het visitekaartje van een medewerkster binnen de mensenrechtenorganisatie 'SOS Spaseniye' is weinig bewijskrachtig daar dergelijk document op zichzelf hoogstens indiceert dat u of een kennis van u deze persoon heeft ontmoet. Het geeft echter geen enkele informatie over de door u verklaarde vervolgingsfeiten. Bovendien is het vrij opmerkelijk dat u geen bewijsstukken van uw klacht bij de deze organisatie kan neerleggen. Uw bewering als zou men uw klacht niet willen behandelen omdat u door de FSB werd vervolgd is weinig aannemelijk daar uit het visitekaartje blijkt dat deze persoon eveneens aan Memorial is verbonden en er geen indicaties zijn dat Memorial geen klachten over de FSB zou behandelen. Aan het administratieve dossier werd een artikel toegevoegd waaruit blijkt dat Memorial wel degelijk (eventuele) malversaties van de FSB onderzoekt (landeninformatie 4).

Jullie huwelijksakte, jullie binnenlandse paspoorten, uw rijbewijs en de geboorteakte van uw kind bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie asielmotieven."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster betwist niet dat zij, zoals wordt gemotiveerd in de beslissing van 28 mei 2013, haar asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot werden uiteengezet in het kader van diens asielaanvraag.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 114 309 van 22 november 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van I.A.K. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1 Middelen

Verzoeker vat zijn verzoekschrift aan met een ‘Herhaling van de principes – Schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951’, waarin een theoretische uiteenzetting wordt gegeven met betrekking tot het begrip ‘gegronde vrees’, alsook aangaande het objectieve en subjectieve element dat dergelijke gegronde vrees omvat.

Verzoeker voert aan dat er gevallen kunnen zijn, rekening houdende met de specifieke omstandigheden, waarin de etnische, sociale of godsdienstige groep zich bevindt, waarbij het louter behoren tot deze groep een vrees voor vervolging rechtvaardigt.

Verzoeker wijst erop dat zijn identiteit door de commissaris-generaal niet in twijfel wordt getrokken en voert aan dat de commissaris-generaal ook niet op geldige wijze de door hem ingeroepen elementen van vrees weerlegt.

Hij herhaalt zijn relaas en laat gelden dat hem slechts twee kleine contradicties en enkele vage verklaringen ten laste worden gelegd, zonder dat er rekening wordt gehouden met de elementen in den verklaringen die wel overeenstemmen. Hij stelt dat ‘De commissaris-generaal houdt op geen enkele manier rekening met de informatie-elementen, nochtans behouden in het CEDOCA-document, gevoegd aan het administratief dossier’ en dat in de beslissing ook een precieze verwijzing ontbreekt naar de pertinente bronnen die zouden gebruikt zijn in de motivering.

Vervolgens voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3, § 5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker voert aan dat het principe van het voordeel van de twijfel geschonden is en dat door de commissaris-generaal slechts een gedeeltelijke en verkeerde lezing van de CEDOCA-documenten en van zijn eigen verklaringen werd gedaan.

Verzoeker verwijt het commissariaat-generaal een manifeste appreciatiefout, “een gebrek aan het in overweging nemen van ieder werkelijke contradictie tussen de verklaringen van de verzoeker en deze van zijn echtgenote”, een gebrek aan ondernomen stappen met betrekking tot S., Ku. en Ka. en een gebrek aan motivering van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker betoogt dat hij in geval van terugkeer naar Dagestan, het risico loopt om opnieuw het slachtoffer te worden van arbitraire aanhoudingen, van vragen om losgeld te betalen en op executie. Ter staving hiervan citeert hij uit het CEDOCA-document van 28 februari 2013, waarbij hij onder meer verwijst naar misdragingen van de ordediensten, gevallen van foltering en mishandeling, verkrachting van gedetineerden en verdwijningen die aan de ordediensten worden toegeschreven.

Verzoeker verwijst naar artikel 48/3, § 5 van de vreemdelingenwet en stelt dat het volstaat dat de desbetreffende karakteristieken hem worden toegewezen door de actor van de vervolgingen. Volgens verzoeker wordt in de beslissing van de commissaris-generaal niet weerlegd dat hij door de autoriteiten beschouwd wordt als ‘onderhoudende bevoorrechte betrekkingen met S., Ka. en Ku’.

Hij verwijst naar een uittreksel van de internetsite “RIA NOVOSTI” en naar een artikel van “The Jamestown Foundation”, die zich in het administratief dossier bevinden en waaruit volgens hem blijkt dat “de versies, voor wat betreft het ‘statuut’ van elk van deze drie mannen, niet duidelijk bepaald zijn, hetgeen betekent dat er dus een belangrijke mogelijkheid bestaat dat de Federaal Russische en de Dagestaanse autoriteiten besloten hebben om deze drie mannen voor te stellen als deel uitmakende van een groep strijders die tegengesteld zijn aan de autoriteiten, hetgeen nergens anders bevestigd werd.” Volgens verzoeker gaat het hier enkel om loutere verdachtmakingen.

Hij vraagt de nietigverklaring van de bestreden beslissing gezien volgens hem de commissaris-generaal tekort schoot in zijn verplichting alle elementen te onderzoeken.

Verzoeker stelt ook van oordeel te zijn dat wat betreft de huidige situatie voor personen van Tsjetsjeense origine in Dagestan, de motivering in de bestreden beslissing tegengesproken wordt door de informatie in het administratief dossier zelf.

Hij laat gelden dat zijn verklaringen perfect plausibel zijn en overeenstemmen met de elementen gekend ter zake. Hierbij verwijst hij opnieuw naar de reeds hoger aangehaalde informatie met betrekking tot houding van de ordediensten in zijn land van herkomst en stelt hij dat er geen redelijke beschermingsmaatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet, worden getroffen.

Wat betreft de in de beslissing van de commissaris-generaal lastens hem weerhouden onwetendheid aangaande de personen die aan de basis liggen van zijn problemen in Dagestan, wijst verzoeker erop dat er wel een aantal elementen waren die hij over deze personen kon vertellen maar dat er hieromtrent geen enkele verificatie werd gedaan.

Dat hij de namen van de echtgenotes van zijn drie vrienden niet kon opgeven, weerspiegelt volgens verzoeker enkel de culturele verschillen die bestaan tussen hem en de ambtenaar van het Commissariaat-generaal.

Verzoeker stelt dat hem tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal niet gevraagd werd of zijn vrouw die mannen al dan niet had gezien gedurende hun bezoeken bij hem thuis: hij citeert hierbij uit het verhoorverslag.

De enige contradictie betreft volgens verzoeker het feit of die mannen al dan niet een maaltijd namen bij hun bezoek, hetgeen volgens hem onvoldoende is om een weigeringsbeslissing te gronden.

Dat hij geen documenten kon voorleggen ter staving van de band die hij had met die vrienden had, wijt hij aan het feit dat hij niet officieel beschuldigd werd van medeplichtigheid met hen en op arbitraire wijze aangehouden werd.

Verzoeker wijst erop dat hij vermeld heeft dat S. en Ku. sportievelingen waren, hetgeen volgens hem overeenstemt met de bij het verzoekschrift gevoegde artikelen van het "Kavkazcenter" en "Time".

Ook met betrekking tot de in de beslissing weerhouden vage verklaringen omtrent zijn twee detenties verwijst verzoeker opnieuw naar algemene informatie met betrekking tot de ordediensten. Hij werpt op dat in de bestreden beslissing niet wordt aangetoond dat de door hem afgelegde verklaringen omtrent zijn twee detenties niet overeenstemmen met de realiteit.

Wat betreft de vastgestelde contradicties tussen zijn verklaringen en deze van zijn vrouw, haalt verzoeker opnieuw de culturele verschillen aan. Uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt volgens hem ook niet duidelijk of er tussen hen contacten geweest zijn rechtstreeks of via derden, gedurende de periode die hij ondergedoken leefde.

Vervolgens voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij een theoretische uiteenzetting geeft inzake deze bepaling en opnieuw verwijst naar de aangehaalde informatie omtrent de houding van de ordediensten. Hij besluit dat niet kan uitgesloten worden dat hij slachtoffer kan worden van folteringen, zware psychologische druk en/of vernederende of onmenselijke behandelingen.

Verzoeker duidt het de commissaris-generaal ten kwade enkel artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet te hebben beoordeeld, zonder te motiveren in het licht van artikel 48/4, § 2, a) en b) van voormelde wet.

Verzoekster geeft ten slotte nog een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en besluit dat de beslissing lijdt aan een gebrek aan een geldige en adequate motivering.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een artikel 'North Caucasus sees Russia as an enemy' van "Kavkazcenter" van 20 juli 2012, en een artikel 'Fight Club' van "Time" van 19 juli 2012.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad merkt vooreerst op dat de formele motiveringsplicht, voorgeschreven in 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad benadrukt verder dat een louter theoretische uiteenzetting omtrent de beoordeling van het al dan niet bestaan van een gegronde vrees voor vervolging en de verwijzing naar algemene informatie over de situatie in het land van herkomst, geenszins volstaat om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen aangezien het aan verzoeker toekomt om deze vrees door middel van coherente en duidelijke verklaringen in concreto aannemelijk te maken, hetgeen hij in casu nalaat te doen, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

Waar verzoeker betoogt dat hij bij terugkeer naar Dagestan opnieuw slachtoffer zal worden van arbitraire aanhoudingen, gaat hij voorbij aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing omtrent de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden eerdere detenties en ondervragingen. Zijn pogingen in het verzoekschrift om de vastgestelde incoherenties en vaagheden te minimaliseren en tegenspreken volstaan niet om de vaststellingen hieromtrent om te buigen.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn vrees gebaseerd is op de banden die hij in zijn land van herkomst had met zijn vrienden S., Ka. en Ku., die door de autoriteiten gedood werden omdat ze als rebellen werden beschouwd, waardoor ook hij ervan beschuldigd werd tot de rebellen te behoren. Aangezien zijn relatie met deze personen de kern uitmaakt van zijn asielrelaas, kan van hem in redelijkheid verwacht worden dat hij hierover gedetailleerde en overtuigende verklaringen aflegt.

Ondanks de verklaring van verzoeker dat Ka. en Ku. zeer goede vrienden van hem waren, die hij sinds 2005-2006 kende, vaak bij hem thuis kwamen en waarmee hij naar de moskee en de sporthal ging (administratief dossier, stuk 10, p. 4; stuk 4, p. 5) en dat hij S. sinds twee of drie jaar kende en deze ook enkele malen bij hem thuis is geweest (administratief dossier, stuk 4, p. 5), wordt vastgesteld dat

verzoeker niet in staat bleek om persoonlijke informatie zoals hun patroniemen of de namen van hun echtgenote op te geven.

De opmerking van verzoeker dat hij wél enkele andere elementen omtrent hun familiale situatie heeft kunnen geven, is niet in staat het geheel van vastgestelde onwetendheden en vaagheden aangaande voormelde personen te vergoelijken. Evenmin kunnen de in het verzoekschrift aangevoerde "culturele verschillen" tussen verzoeker en de ambtenaar op het Commissariaat-generaal dit uitleggen.

Waar verzoeker aanhaalt dat zijn verklaringen omtrent de sportiviteit van zijn vrienden bevestigd worden door de bijgevoegde persartikelen, ziet de Raad niet in hoe dergelijke argumentatie zijn voorgehouden relatie met voormelde personen alsnog hard zou kunnen maken; overigens worden Ka. noch Ku. vermeld in deze artikelen.

Wat betreft de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote inzake de bezoeken van S., Ka. en Ku. bij hun thuis, blijkt uit de gehoorverslagen dat hun verklaringen duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn.

Dat bij het verhoor op het Commissariaat-generaal niet werd gevraagd of verzoekers vrouw zijn vrienden al dan niet gezien had bij hun bezoeken is weinig relevant aangezien uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zij wel degelijk thuis was op het moment van het bezoek (administratief dossier, stuk 4, p. 9), waardoor kan verwacht worden dat beiden eensluidende verklaringen afleggen over het aantal bezoeken, de situering in de tijd, het moment van de dag en de vraag of de mannen al dan niet bleven eten. De vastgestelde incoherenties blijven derghalve overeind.

Ook de vaststelling dat verzoeker geen weet heeft van de activiteiten van S., Ka. en Ku. als leden van een rebellengroepering, doet afbreuk aan de door hem voorgehouden nauwe banden met deze personen. Zijn verweer dat het slechts zou gaan om loutere verdachtmakingen van de Russische autoriteiten, kan zijn onwetendheid hieromtrent niet goedpraten aangezien ook in dat geval, van verzoeker redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij in concreto kan toelichten van welke activiteiten zijn vrienden beschuldigd werden, mede gelet op de berichtgeving hierover in de media, zoals blijkt uit de informatie in het administratief dossier.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk weergegeven op welke informatie de commissaris-generaal zich steunt, zodat verzoekers kritiek omtrent het ontbreken van een precieze verwijzing naar de pertinente bronnen die gebruikt zijn in de motivering van de beslissing, niet opgaat.

Aangezien verzoeker zijn asielaanvraag baseert op het feit dat hij ervan beschuldigd wordt deel uit te maken van dezelfde groepering, kan van hem redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich hierover informeert.

In de bestreden beslissing wordt ook terecht vastgesteld dat verzoekers verklaringen omtrent zijn eigen detentie en ondervraging opmerkelijk vaag bleven, terwijl deze elementen nochtans de kern van zijn asielrelaas raken. Zijn verwijzingen naar algemene informatie omtrent de houding van de ordediensten in Dagestan volstaan niet om de waarachtigheid van deze feiten aan te tonen.

Waar verzoeker aanvoert dat in de beslissing niet wordt aangetoond dat de door hem afgelegde verklaringen omtrent zijn detenties niet overeenstemmen met de werkelijkheid, wijst de Raad erop dat de bewijslast in beginsel bij verzoeker zelf ligt, zoals uiteengezet in punt 2.2.2. en dat hij aldus met duidelijke en gedetailleerde verklaringen zijn vermeende detenties aannemelijk dient te maken, hetgeen in casu niet het geval is.

Verzoekers geloofwaardigheid wordt nog verder ondergraven door de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote aangaande hun contacten in de periode dat verzoeker ondergedoken leefde, alsook omtrent de vraag of er na verzoekers tweede arrestatie nog problemen waren met de autoriteiten.

Ook de verwijzing in het verzoekschrift hieromtrent naar culturele verschillen kan wederom niet worden aanvaard, evenmin als zijn bewering in het verzoekschrift dat uit het verhoorverslag niet duidelijk blijkt of er contacten waren tussen de echtgenoten tijdens zijn verzoekers verblijf bij H..

De Raad stelt immers vast dat voormelde incoherenties steun vinden in de verhoorverslagen die zich in het administratief dossier bevinden. Hieruit blijkt onder meer duidelijk dat verzoeker enerzijds verklaarde dat hij telefonisch contact had met zijn echtgenote (administratief dossier, stuk 4, p. 8), terwijl deze laatste anderzijds "neen" antwoordde toen zij geconfronteerd werd met deze verklaring (administratief dossier, stuk 4b, p. 4).

Het feit dat verzoekers echtgenote daarenboven nooit eerder iets had gehoord over H., terwijl dit volgens verzoeker zijn beste vriend betreft, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

De overweging in de bestreden beslissing dat het loutere feit van Tsjetsjeense origine te zijn in Dagestan, niet kan volstaan voor de toekenning van de status van vluchteling, wordt door verzoeker niet

weerlegd door zijn bewering dat dit wel het geval is indien er specifieke omstandigheden voorhanden zijn. Immers toont verzoeker niet in concreto aan welke specifieke omstandigheden in casu niet in de beoordeling betrokken zouden zijn. De vaststellingen in de bestreden beslissing hieromtrent blijven onverminderd overeind.

De motivering van de beslissing betreffende de door verzoeker bijgebrachte documenten wordt in het verzoekschrift niet betwist en blijft derhalve staande.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat de beslissing van de commissaris-generaal onvoldoende gemotiveerd is wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat een ongeloofwaardig relaas niet als basis kan dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van voormelde wetsartikelen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier en die door de Raad wordt aangenomen, blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "Subject Related Briefing: Russische Federatie, Dagestan", "Algemene en veiligheidssituatie, update februari 2013", kan immers worden vastgesteld dat de huidige situatie zich kenmerkt door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen, waarbij slechts in een begreind aantal gevallen burgers betrokken zijn die ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen, ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten proberen van hun kant de rebellie te bestrijden met specifieke acties, waarbij niet uitgesloten is dat er ook hier in een aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de beschikbare informatie kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers op heden beperkt blijft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quon non in casu.

De citaten uit de voormelde SRB in het verzoekschrift tonen bijgevolg geenszins aan dat er in verzoekers land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoeker nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing."

2.3. Derhalve kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE